

ROSE

Karen

Vijf voor twaalf

Vertaald door Hans Verbeek

De Fontein

Proloog

Lafourche Parish, Louisiana, zondag 12 juni, 22.15 uur

‘O nee. O nee, nee, nee.’ Rocky Hebert rook de dood toen hij de keukendeur van de dokter naderde. De geur van een ontbindend lichaam was hem niet vreemd. Hij had die in zijn carrière al vaak geroken. Maar dit was anders.

Dit was... niet belangrijker, want elke dode was belangrijk. *Nou ja, niet allemaal*, gaf hij toe. Veel van de doden hadden hun verdiende loon gekregen. Maar daar hoorde de dokter niet bij.

Hij had de dokter levend en wel nodig.

En in staat om hem dingen te vertellen. Belangrijke dingen.

Misschien is de dode niet de dokter, dacht hij. Maar hij wist dat dat ijdele hoop was. De dokter woonde alleen en niemand kwam zonder een goede reden naar deze plek in de rimboe.

Misschien was hij een natuurlijke dood gestorven. Misschien was het niets misdadigs. Misschien hadden ze allebei simpelweg pech, de dokter en hij.

Rocky bekeek de deurknop met een toenemend gevoel van onbehagen. Het slot zat onder de krassen, alsof iemand had ingebroken. Hij haalde een wegwerphandschoen uit zijn zak en draaide aan de deurknop. Het verraste hem niet dat de deur gemakkelijk openging.

Het is een val. Draai je om en ga weg. Maar dat deed hij niet. Dat kon hij niet. Hij was zo dichtbij. Hij moest weten of het om de dokter ging of –

Hij liet de adem die hij had ingehouden ontsnappen en zoog in een reflex nieuwe lucht naar binnen toen de stank hem met volle kracht trof. *Jezus christus*. Zijn ogen prikten en zijn maag kwam in opstand. *Kut, kut, kut*.

Het was inderdaad de dokter. Of was dat geweest. De keel van de man was doorgesneden en –

Hij slikte moeizaam terwijl hij een stap achteruit deed, weg van de afgrijselijke aanblik.

De keel van de man was doorgesneden en zijn ingewanden waren eruit gehaald. Er lagen bloed en darmen en –

Rocky draaide zich abrupt om en gaf over in de rozenstruiken van de dokter. *Godverdegodver.* Hij was te laat.

Minstens een dag te laat, afgaande op de vliegen die op de open wonden van de man krioiden.

Hij bleef gebogen over de rozenstruiken staan, verstijfd, met zijn handen op zijn knieën, terwijl zijn lichaam bleef beven. *Ik zou de politie moeten bellen. Maar niet hier. En zeker niet met mijn eigen telefoon.*

Gelukkig had hij een wegwerptoestel – hetzelfde dat hij de afgelopen twee weken had gebruikt om met de dokter te communiceren terwijl hij zeurde en pleitte en smeekte om een afspraak met de man.

Hij zou onderweg naar huis stoppen en het telefoontje plegen. De man verdiende beter dan te blijven liggen rotten op zijn eigen keukenvloer.

Hij spuugde nog eens en verlangde naar een stevige borrel. Hij zou willen dat hij niet eindelijk van de drank af was.

Hij kwam met een gedempte kreun overeind en keek om zich heen om zich ervan te vergewissen dat hij niet op dezelfde manier als die arme dokter aan zijn eind zou komen. Er was niemand in de buurt en het enige geluid kwam van kwakende kikkers in het smalle, moerasachtige kanaal achter het huis van de dokter.

Er zat meer in dat water dan alleen kikkers. Zo dicht bij de *bayou* zaten er zeer waarschijnlijk ook alligators.

Rocky vroeg zich af waarom de moordenaar de man niet gewoon naar de oever had gesleurd en hem in het water had gegooid. En toen verstijfde hij opnieuw omdat hij wist waarom.

Ze wilden dat ik hem zou vinden. Ze wisten dat ik zou komen.

Behalve dan dat hij niet wist wie ‘ze’ waren. Hij was al meer dan vijftien jaar naar ‘ze’ op zoek.

Ik was zo verrekte dichtbij.

Is dat zo?

Op dit moment speelden ze waarschijnlijk alleen maar met hem. Als katten met een muis.

Rocky trok zijn pistool uit de holster. ‘Ik ben verdomme geen muis,’ mompelde hij en hij liep met onzekere passen naar het schuurtje in de achtertuin van de dokter. Hij verwachtte min of meer dat hij zou worden neergehaald voor hij de vervallen schuur zou bereiken. Dat hij van achteren zou worden aangevallen en een mes tegen zijn keel zou voelen.

Maar er gebeurde niets en hij opende zonder problemen de schuurdeur. Hij gluurde naar binnen en er ging een golf van opluchting door hem heen toen hij aantrof waar hij op had gehoopt.

Bleekmiddel. De fles was ongeveer halfvol. Hij pakte hem en goot de inhoud over de rozenstruik, waardoor eventueel DNA uit zijn braaksel onbruikbaar werd.

Vervolgens liep hij naar zijn oude Ford pick-up, gooide de fles in de laadbak, deed de achterklep dicht en gleed achter het stuur. Hij had niemand gezien die zich in de schaduwen schuilhield. Dat wilde niet zeggen dat er niemand was, maar hij had het gevoel dat als er iemand was geweest hij nu niet meer in leven zou zijn om zich daar druk over te maken.

Hij reed een halfuur door en zette de auto aan de kant toen hij ongeveer halverwege zijn eigen huis was. Hij pakte het wegwerptoestel uit het handschoenvak, belde het alarmnummer, rapporteerde de dood van de man, weigerde zijn naam te noemen en verbrak de verbinding.

Nadat hij nog een minuut of vijf had gereden, minderde hij vaart op een brug, draaide zijn raampje open en gooide het wegwerptoestel in de rivier. Niemand zou het vinden. In zijn zevenendertig jaar als politieman had hij alle trucs geleerd.

Hij aarzelde terwijl hij aan Gabriel dacht. Zijn zoon was natuurlijk aan het werk en deed waar hij het meest van hield. Rocky was blij dat hij hem het weekend ervoor nog had gezien, blij dat hij hem stevig had omhelsd toen ze afscheid namen. Blij dat hij tegen Gabe had gezegd dat hij van hem hield. Want hij had het akelige gevoel dat het de laatste keer was geweest dat hij dat had kunnen doen.

Hoe graag hij ook niet de muis wilde zijn, de kat was machtig en had een lange arm, en zijn klauwen waren scherp. Ze zouden in ieder geval niet achter Gabe aan gaan. Dat deel had hij in ieder geval goed gedaan.

Gabe wist hier allemaal niets van af. Hij had nooit iets geweten. Zijn zoon zou tegen hem zeggen: 'Bel de politie, pa!', want Gabe leefde nog steeds in de veronderstelling dat de politie deugde.

Misschien had ik hem de waarheid moeten vertellen. Misschien had ik hem moeten waarschuwen.

Misschien moet ik hem nu waarschuwen.

Nee. Hij had het juiste gedaan door Gabe in het ongewisse te laten.

Rocky reed verder, terwijl zijn gedachten ondertussen alle kanten op gingen. Hij kwam bijna in de verleiding zijn eigen huis voorbij te rijden, het huis waar hij Lili over de drempel had gedragen toen ze nog jong

waren en zorgeloos en pasgetrouwd, het huis waar ze hun zoon hadden opgevoed en hem hadden geleerd een goed mens te zijn. Hij kwam in de verleiding om door te rijden, om te vluchten.

Maar waarheen? Er was nergens een plek waar hij zich kon verbergen. En wat voor leven zou dat trouwens zijn?

Maar Gabriel...

Rocky voelde pijn in zijn borst bij de gedachte dat hij zijn zoon nooit meer zou zien. Dat hij niet zou afmaken waar hij aan begonnen was.

Dat hij geen gerechtigheid zou vinden voor het ware slachtoffer van deze nachtmerrie.

Uiteindelijk besloot hij het onoverkomelijke onder ogen te zien, want vluchten? Zo zat hij niet in elkaar.

Metairie, Louisiana, zondag 12 juni, 23.45 uur

Rocky bleef in zijn auto op de oprit naar zijn huis zitten kijken en dacht aan de dokter die dood op zijn eigen keukenvloer lag.

Laat Gabe me alstublieft niet zo vinden. Alstublieft.

Hij pakte met trillende handen zijn mobieltje, tikte op de fotogalerij en staaarde naar de laatste foto. Gabe en hij het afgelopen weekend, schouder aan schouder voor de foto. Allebei met een glimlach.

Hij ging met zijn vingertop over het gezicht van zijn zoon. Iedereen zei dat Gabe op hem leek, maar het enige wat hij kon zien waren Lili's ogen die hem glimlachend aankeken. Ze zou zo trots zijn op hun jongen. Zo trots. En mocht het ergste gebeuren, dan zou hij haar weerzien.

Bij die gedachte sloeg zijn hart over. Hij miste haar zo vreselijk en hij was zo verdomde moe. Hij had nooit goed geweten wat voor hel ze doormaakte met de chemo, niet tot hij zelf die behandeling was begonnen.

Die verdomde kanker. De wetenschap dat zijn tijd begon op te raken had ervoor gezorgd dat hij risico's nam die hij anders nooit zou hebben genomen. Had ervoor gezorgd dat hij de dokter onder druk had gezet om met hem af te spreken, en nu was de dokter dood.

Dat is mijn schuld. Logischerwijze wist hij dat de ware schuld op de schouders van de moordenaar rustte – of van de moordenaars. Er zaten waarschijnlijk meerdere koppen op dit monster. Maar hij had aangedrongen en gedreigd de arme dokter aan de kaak te stellen. Had hem geen keuze gelaten. Hij had voorzichtiger moeten zijn.

Hij had heel veel dingen moeten doen die hij niet had gedaan.

En als ze achter hem aan kwamen? Dan kwamen ze voor niks. De dokter was zijn laatste hoop geweest. Hij zou er nooit achter komen wie ze waren. Daar had hij de tijd niet meer voor.

Maar hij zou nog even doorknoken. Voor Gabe.

Hij sloot de fotogalerij en opende een mailvenster. Aan Gabe.

Voor het geval dat.

Hoop dat je een fijne avond hebt, mon ange, tikte hij. Ik hou van je, jongen.

Als het ergste gebeurde, zou Gabe het uitvogelen. Zijn zoon was slim.
Hopelijk slimmer dan ik.

Rocky zocht in zijn zak naar het kleine leren zakje dat hij overal mee naartoe was gaan nemen. Hij goot de inhoud op zijn handpalm – een paperclip en een ongebruikte simkaart. Hij dwong zijn handen niet te beven terwijl hij de simkaart uit zijn mobieltje haalde en dat terugzette naar de fabrieksinstellingen, waarmee alles gewist werd wat was vastgelegd in het interne geheugen.

Vervolgens stopte hij de nieuwe simkaart in de telefoon en legde de oude onder de mat aan zijn voeten.

Voor het geval dat. Als hij lang genoeg leefde om de zon weer te zien opkomen, zou hij de kaart pakken en die terugstoppen en daarna het geheugen van de telefoon herstellen via de cloud. Als hij de ochtend niet haalde, dan maakte hij het in ieder geval niet gemakkelijker voor ze.

Hij sleepte zich uit zijn pick-up en dwong zijn ene voet voor de andere tot hij bij de voordeur was. Hij stak de sleutel in het slot en had heel even om te beseffen dat er geen hond blafte voor koud metaal tegen zijn slaap werd gedrukt.

Ik had moeten vluchten. Maar er was nergens iets waar hij zich kon verstoppen en hij merkte dat hij dat ook niet wilde.

Zijn enige spijt was dat Gabe hem zou vinden.

Gabe zou om hem treuren.

Maar Gabe zou zich herpakken en doorgaan, want zijn zoon was sterk. ‘Waar is mijn hond?’ vroeg Rocky zacht. Als ze ook maar één haar van zijn hond hadden gekrenkt...

De gangster gaf hem een duw, maar bleef zwijgen.

Rocky struikelde naar voren. ‘Waarheen?’

‘Ik ben in de keuken,’ zei een andere stem. ‘Breng hem bij me.’

Rocky voelde een lach opborrelen. Die klonk hysterisch. Wat, naar hij aannam, begrijpelijk was. De keuken was de plek waar ze de dokter

hadden vermoord. 'Natuurlijk.' Het was in zekere zin op een sinistere manier poëtisch.

Hij bewoog zich stijf en miste maar net de schommelstoel waar Lili zo dol op was geweest. Hij streek met een hand over het gladde hout. *Binnenkort, mon petit chou. Binnenkort.*

Tegen de tijd dat hij bij de keuken kwam hadden zijn ogen zich aangepast en hij bleef abrupt staan bij de aanblik van de man die op Lili's stoel tegenover zijn eigen plek aan tafel zat.

Er borrelde nu woede in hem op die de plaats innam van de hysterische lach. Want hij herkende de man. Hij had hem nooit in eigen persoon ontmoet, maar hij herkende hem niettemin.

'Ga uit haar stoel,' gromde Rocky. Hij verraste zichzelf met die woorden. Er waren zo veel andere die hij had kunnen zeggen. Die hij had moeten zeggen.

De man trok alleen maar zijn wenkbrauwen op. Zwarte wenkbrauwen, dooraderd met zilver. Hij zag er duur uit. Hij zag eruit als een filmster.

Hij zag er... verveeld uit.

Rocky wilde het hart uit die klootzak rukken vanwege alles wat hij had gedaan. Vanwege de levens die hij had verwoest.

Vanwege het ontheiligen van Lili's keukenstoel.

'Waarom ben je hier?' wilde Rocky weten.

'Omdat we aan het einde van onze dans zijn gekomen,' zei de man op lijkige toon. 'En ik wilde er zeker van zijn dat dit goed gedaan wordt. Eindelijk. Je had moeten luisteren, Rocky. Je had je jaren geleden al moeten terugtrekken.'

'Dat heb ik gedaan.'

'En toen niet meer.' De man bestudeerde zijn vingernagels en hief zijn blik vervolgens naar die van Rocky. 'Ga zitten.'

Toen hij niet meteen gehoorzaamde drukte de gangster achter hem het pistool tegen zijn slaap. 'Je hebt hem gehoord, Hebert. Ga verdomme zitten.'

Dat hij de stem van de man herkende had als een verrassing moeten komen, maar dat was niet zo. Hij stak uitdagend zijn kin naar voren. Hij wilde niet gaan zitten. Hij wilde staande sterven.

Een trieste zucht maakte hem bewust van de aanwezigheid van een derde man. 'Je zou het moeten laten gaan, Rocky. Ga alsjeblieft zitten. Het zal op die manier gemakkelijker voor je zijn.'

Rocky verstijfde. Hij kende die stem ook. Maar dat kon niet... Alleen

was het wel zo. ‘Nee,’ fluisterde hij. Het gewicht van dit verraad was te groot om te dragen.

Hij liet zich op zijn stoel zakken en probeerde te denken aan alle mooie momenten die Lili en hij in de loop der jaren aan deze tafel hadden gedeeld. Alle verjaardagen, de feestdagen, de trouwdagen. Haar laatste maaltijd.

Alles, behalve dit verraad.

Rocky was zich er nauwelijks van bewust dat zijn pistool uit zijn holster werd gehaald en net buiten zijn bereik op tafel werd gelegd. De loop van het pistool verdween van zijn slaap en de man greep zijn neus, kneep die dicht en dwong zijn hoofd achterover.

Rocky verzette zich, maar hij was geen partij voor de sterke hand die hem in bedwang hield. Hij probeerde zich te verzetten toen er een glas tegen zijn lippen werd gedrukt, probeerde zijn mond dicht te houden, probeerde geen druppel binnen te laten. Maar uiteindelijk moest hij ademen en de vloeistof brandde in zijn mond, in zijn keel. Helemaal naar beneden.

Hij had in drie jaar geen druppel gedronken en het feit dat de smaak als een oude vriend was, vervulde hem met schaamte.

De tafel begon te zwaaien, het gezicht van de man in Lili's stoel ver-
vaagde.

Er moet meer in dit glas zitten dan drank.

Zijn laatste gedachte was dat Gabe zou denken dat hij zijn belofte had verbroken. Dat hij weer aan de drank was gegaan. *Het spijt me, jongen. Het spijt me zo vreselijk.*

I

French Quarter, New Orleans, Louisiana, maandag 25 juli, 09.05 uur

‘Kijk nou eens wie daar een uur te laat aan komt kakken,’ zei Molly Sutton, die op een hoek van Joy’s bureau zat. Het was een oud bureau, een beetje gehavend, maar met prachtig houtsnijwerk. Het paste goed bij de art-deco-inrichting van de lobby van Broussard’s Private Investigations LLC.

Haar baas, Burke Broussard, hield van mooie dingen en was dol op New Orleans. Hun kantoorruimte aan de rand van de Quarter was veel duurder dan vergelijkbare ruimtes in de buitenwijken, maar Burke bezwoer dat het zijn prijs alleen al voor het voetgangersverkeer waard was. Hun goedgevulde bestand van bemiddelde cliënten die zochten naar ‘Hooggekwalificeerde en Discrete Privédetectives’ – zoals hun visitekaartjes in een zeer deftig lettertype vermeldden – leek hem gelijk te geven.

Joy Thomas keek boos terwijl ze haar elektrische rolstoel met geofende bewegingen achter haar bureau manoeuvreerde. ‘Hou je mond, jij. Zo laat ben ik nou ook weer niet.’

Molly lachte. ‘Je bent hier altijd om acht uur, dat weet je ook wel. Bovendien, zo praat je toch niet tegen iemand die koffie voor je heeft meegenomen?’ Ze stak haar een beker toe van het koffiehuis waar ze koffie hadden die precies was zoals Joy graag had. ‘Ik nam aan dat je je vanochtend niet zo lekker zou voelen, dus ik was voorbereid.’

Joy keek met een schuin oog naar de koffiebeker en nam die toen met een aarzelend knikje bij wijze van dank aan. ‘In aanmerking genomen dat jij de reden bent dat ik me vanochtend voel als een opgewarmd lijk, is het niet meer dan billijk dat je koffie voor me meeneemt.’

Molly trok haar wenkbrauwen op, niet in staat een glimlach te verbergen. ‘Ik ben de reden? Ik kan me niet herinneren dat ik je neus heb dichtgeknepen om drie hurricanes bij je naar binnen te gieten, mevrouw Thomas.’ Ze stak drie vingers op. ‘Drie hurricanes, Joy. Drie.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Zie je drie vingers? Of zes?’

Joy stak haar middelvinger op. ‘Ik zie er maar één.’

Molly proestte het opnieuw uit. Joy was halverwege de vijftig en zag er zo stijf uit... zo moederlijk en fatsoenlijk. Er zat nooit een haartje verkeerd en ze was altijd gekleed als een dame die naar een theesalon gaat en droeg altijd een parelketting. Het enige wat miste waren lange handschoenen en Molly durfde te wedden dat Joy daar ook een paar van bezat.

Joy mocht er dan stijf en breekbare uitzien, maar de vrouw was de verpersoonlijking van kracht. Joy was een van de eerste zwarte vrouwen die bij de politie van New Orleans de rang van rechercheur hadden bereikt. Haar carrière daar was ten einde gekomen toen ze tijdens haar dienst gewond raakte. Ze had zich herpakt en haar papieren gehaald voor registeraccountant zodat ze voor zichzelf en haar vier kinderen – destijds tieners, nu geweldige volwassenen – kon zorgen.

Ze was meer dan hun officemanager, hun boekhouder. Ze was ook net een moeder.

Molly had haar eigen moeder verloren en was dankbaar voor Joy’s moeder.

‘Ik snap niet dat jij je niet ellendig voelt,’ mopperde Joy, maar haar uitdrukking verzachtte na haar eerste slok koffie. ‘Mmm. Hij is nog heet. Snotaap. Jij was ook te laat.’

Molly grijnsde onbevangen. Burke was tamelijk soepel en ze maakten allemaal meer dan genoeg uren wanneer ze een zaak hadden. ‘Ik beken.’

Joy nam nog een slok en sloot haar ogen. ‘Dit is goed spul. Veel beter dan die verbrande troep van die andere koffieshop.’

‘Nooit,’ beloofde Molly plechtig. ‘En ik heb geen kater omdat ik de bob was, die jullie allemaal veilig thuis heeft gebracht. Graag gedaan, mevrouw.’

Joy schudde haar hoofd en vertrok haar gezicht bij die plotselinge beweging. Ze startte haar computer op en leunde met een frons op haar voorhoofd achterover in haar rolstoel. ‘Ik snapte niet waarom jij de bob was. Het was tenslotte jouw verjaardag. Jij had degene moeten zijn die drie hurricanes achterover heeft geslagen.’

Molly stopte haar handen in haar broekzakken en haalde haar schouders op. ‘Chelsea heeft te maken met een hoop stress. Ze moest de touwtjes eens een beetje laten vieren. Vooral omdat ze een babysitter had. Tussen twee haakjes, bedank Louisa dat ze op Harper heeft gepast. Dat was ontzettend lief van haar.’

Joy’s dochter Louisa studeerde voor haar master en had op stap kunnen

gaan met haar vrienden en vriendinnen, maar ze had ervoor gekozen om bij Molly's achtjarige nichtje te blijven. Harper had de afgelopen paar jaar veel traumatische dingen meegemaakt. Molly en haar zus Chelsea vertrouwden niet zomaar iedereen met haar.

Joy glimlachte trots. 'Ze is een fijne meid, mijn LouLou. Ik moest je van haar bedanken voor het eten dat je hebt laten bezorgen. Ze had niet gerekend op de garnalen met gort van de Choux.'

'Dat was het minste wat ik kon doen, aangezien ze niet wilde dat ik haar betaalde.' Ze hadden Molly's verjaardag gevierd in Le Petit Choux, haar favoriete restaurant in de Quarter, waarvan de naam een woordspeling was op het Franse koosnaampje. Hoewel het eten fantastisch was, was de plek vooral bekend vanwege de desserts, en met name de *choux*-gebakjes. En vanwege de chef-kok, uiteraard.

Joy wierp een geslepen glimlach naar de andere kant van het bureau. 'Ik denk dat ze zich liever had verlustigd aan de chef.'

Molly grinnikte terwijl haar wangen rood werden. 'Want LouLou is niet gek.'

Ze zou liegen als ze zei dat ze haar ogen niet had opengehouden om een glimp op te vangen van de chef-kok en mede-eigenaar van het restaurant, tevens New Orleans' nieuwste beroemdheid nadat hij het jaar ervoor een Food Network-competitie had gewonnen. Die overwinning had horden toeristen en lokale bevolking naar de Choux gelokt en minstens de helft daarvan stond voornamelijk in de rij voor een kans om naar chef-kok Hebert te lonken.

Gabriel Hebert – op de manier van New Orleans uitgesproken als 'E-bèr' – was ongeveer 1 meter 80 en heel knap. Zijn vierkante kin, zijn sexy grijns en donkerrode haar dat in losse krullen viel door de altijd aanwezige luchtvochtigheid, betekenden een vinkje in ál haar hokjes. Om nog maar te zwijgen van de schouders die dat chefsjasje vulden. En – niet dat ze ooit toe zou geven dat ze gluurde – zijn kont zag er heel goed uit in die zwarte broek die zijn uniform completeerde.

Hoewel ze niet uit was op een relatie, liet ze geen gelegenheid onbenut om bewonderend naar de chef-kok van de Choux te kijken. Hij had de avond ervoor persoonlijk zijn zalige chocoladetaart geserveerd met één kaars erop en had naast haar gestaan terwijl haar zus en vriendinnen haar toezongen voordat hij de eerste punt met een zwierig gebaar voor haar afsneed.

Zoals hij de afgelopen drie jaar steeds had gedaan op haar verjaardag.

Zoals hij voor iedereen deed op zijn of haar verjaardag.

Dus het was niet per se bijzonder, maar Molly's wangen waren heter geworden dan dat verrekte kaarsje. Iets wat niet was ontsnapt aan de aandacht van haar zus. Zelfs stomdronken had ze nog oog voor dergelijke dingen en ze had haar genadeloos gepest toen ze eindelijk samen alleen in de auto zaten nadat ze iedereen hadden afgezet. Gelukkig viel Chelsea altijd in slaap als ze te veel ophad en ze lag al te snurken tegen de tijd dat Molly de auto in de garage op de begane grond van hun gebouw had geparkeerd.

'Mijn dochter is zeker niet dom. Verdorie, ik kijk ook graag naar die man,' zei Joy. Toen keek ze naar haar scherm en haar ogen werden groot. 'O jee, mijn hemel, wat is dat?'

Molly boog zich voorover en probeerde naar Joy's scherm te gluren. 'O jee, wat?'

Joy klikte met haar muis om het venster te minimaliseren. 'Er staat "vertrouwelijk" boven,' zei ze ernstig. 'Bovendien, had jij vanochtend niet een afspraak?'

Molly respecteerde 'vertrouwelijk'. Ze zou niet aandringen. 'Ik wou dat ik een afspraak had. Ik heb alleen een hele papierwinkel van die zaak die we vorige week hebben afgesloten. En ik vind dat niemand papierwerk zou moeten doen op een maandag na haar verjaardag.'

'Je zei ook dat niemand papierwerk zou moeten doen op de vrijdag vóór haar verjaardag,' zei een mannenstem droog. 'Of de donderdag ervoor. Of de woensdag ervoor, wat dat aangaat.'

Molly keek op en zag haar baas in de deuropening van zijn kantoor staan. Burke Broussard was halverwege de veertig en was, afgezien van een paar grijze haren aan zijn slapen, geen spat veranderd sinds hij tien jaar eerder haar commandant was geweest bij de mariniers. 'Goedemorgen, Burke. Ik heb voor jou ook koffie meegenomen.' Ze hield de beker omhoog.

'De hemel zij dank daarvoor,' zei hij gemeend. 'Ik ben hier al sinds zes uur.'

Molly huiverde vol voornamelijk gespeelde afschuw. 'Waarom?' Ze was opgehouden bij dageraad op te staan toen ze haar laatste periode bij het Marine Corps erop had zitten. Burke daarentegen had een haat-liefdeverhouding met ochtenden. Hij zei dat hij ze haatte, maar hij bleef vroeger en vroeger komen. De man was maf.

Hij was ook zo slim als de pest, gedreven om te slagen, betrokken en overdreven gul. Maar een ochtenddwaas.

‘Kom naar mijn kantoor,’ zei hij. ‘Ik heb een nieuwe cliënt aan wie ik je wil voorstellen.’

Joy’s ogen werden nog groter en ze manoeuvreerde haar rolstoel zo dat ze schaamteloos kon toekijken terwijl Molly Burke’s kantoor binnenliep.

En Molly begreep onmiddellijk waarom.

In een stoel aan Burke’s vergadertafel zat niemand minder dan Gabriel Hebert, de knappe chef-kok van de Choux. Hij zag er vermoeid en gespannen en heel ongelukkig uit.

Ze vroeg zich af of hij de avond ervoor ook zo ongelukkig was geweest. Hij had er moe uitgezien, maar niet ongelukkig zoals nu. Hij kon uiteraard iemand zijn die zijn gevoelens goed kon verbergen.

‘Molly, dit is meneer Hebert. Gabe, dit is mevrouw Sutton. Ik ga haar belasten met jouw zaak.’

Molly’s wenkbrauwen schoten omhoog. *Wat?*

Gabe’s wenkbrauwen gingen ook omhoog en trokken toen samen in een ontstemde frons. ‘Wát? Je stuurt me door?’ Hij ging staan. ‘Wel verdomme, Burke.’

De twee mannen stonden tegenover elkaar en ze hadden fysiek niet verschillender kunnen zijn. Burke’s huid was gebronsd, zijn diepbruine kleur getuigde van al het wielrennen dat hij in zijn vrije tijd deed. Gabe was zo lichtgekleurd dat ze hem bijna bleek zou willen noemen. En hij had, zoals zo veel roodharigen, sproeten op zijn neus.

Ze had altijd met haar vinger langs die sproeten willen gaan. Ze vroeg zich af waar hij er nog meer had.

De mannen waren allebei lang, maar Burke’s lichaam was fors, terwijl dat van Gabe slank was. Molly zag Gabe graag bewegen. Wanneer hij aan het koken was in de keuken van zijn restaurant was het alsof je naar een choreografeerde dans keek.

Alleen hun accenten kwamen overeen – ze spraken allebei met de lijjige tongval van New Orleans, die klonk als een hete zomeravond vol jazzmuziek. Behalve dat de stem van Gabe haar deed huiveren, terwijl die van Burke dat nooit had gedaan.

Ze had waarschijnlijk helemaal niet hoeven huiveren, gezien het feit hij vreselijk kwaad leek, maar haar lichaam kon niet helpen hoe het reageerde. *Jammer dan.*

Burke gebaarde dat hij moest gaan zitten. ‘Ik sta te dichtbij, Gabe. Je vader... hij was voor mij ook belangrijk. Hij was mijn partner. Ik dekte hem en hij dekte mij. Wat er ook gaande was bij het korps, ik wist dat je

vader me zou steunen en dat deed hij ook. Ik weet niet zeker of ik wel in staat zal zijn een open blik te houden.'

Gabe ging niet zitten. Zijn frons verdiepte tot iets wat bijna dreigend was. 'Open voor wat?' vroeg hij en uit elk woord sprak boosheid en een waarschuwing.

'De waarheid,' zei Burke eenvoudig. 'Wat die ook mag inhouden. Molly is mijn rechterhand. Ze zal je niet teleurstellen. Ga nu alsjeblieft zitten. Als je iemand anders wil nadat je met haar hebt gesproken, dan lossen we dat wel op. Maak je geen zorgen. Je kunt op haar discretie rekenen, ongeacht wie je kiest om jouw zaak te behandelen.'

Gabe slaakte een diepe zucht. 'Oké.' Hij ging zitten en richtte zijn blik toen op Molly, die nog steeds in de deuropening stond en geen vin had verroerd. 'Ken ik...' Zijn stem stierf weg. 'Juist. Gisteravond. Wel gefeliciteerd, mevrouw Sutton.'

Burke keek van de een naar de ander en zijn gezicht betrok. 'Kennen jullie elkaar?'

'Nee,' antwoordde Gabe.

'Nee,' zei Molly op hetzelfde moment. 'Ik ben een paar keer naar zijn restaurant geweest, dat is alles. De meiden hebben me daar gisteravond mee naartoe genomen voor mijn verjaardag. Ik heb een stuk taart voor je meegenomen,' voegde ze er slapjes aan toe. 'Het staat in de koelkast in de koffiekamer.'

'Dank je, Molly.' Burke gebaarde duidelijk opgelucht naar een van de onbezette stoelen aan de tafel. 'Kom erbij zitten. Zoals je ongetwijfeld hebt begrepen vereist deze zaak uiterste discretie.'

Molly knikte. 'Ik begrijp het. Meneer Hebert, als u beslist dat ik niet de geschikte persoon ben, even goede vrienden. Maar als u ervoor kiest om met mij te werken, dan zal ik mijn uiterste best doen.'

Gabe liet zijn schouders hangen. Het was duidelijk te zien dat hij uitgeput was. 'Dat waardeer ik.' Hij slikte moeizaam. 'Ik moet weten wie mijn vader heeft vermoord.'

Molly keek even naar Burke. 'Is de politie erbij betrokken?'

Gabe's lach klonk bitter. 'Zeer waarschijnlijk wel, ja.'

Burke zuchtte. 'Wat hij bedoelt is dat iemand van de politie medeplichtig kan zijn. Of verantwoordelijk.'

Molly leunde achterover terwijl ze wenste dat ze verrast zou zijn. 'Oké. Laat maar horen.'

Maandag 25 juli, 09.25 uur

Molly Sutton was... Gabe wist niet goed hoe hij haar moest omschrijven. Sereen. Onverstoorbaar. Fris en fruitig ondanks de drukkende hitte in het vertrek. Hoewel ze eind juli een jasje droeg, nota bene. Zo was ze de avond ervoor ook geweest en elke andere keer dat ze de Choux was binnengewandeld.

En ja, hij had het gezien. Elke keer weer. De vrouw had iets wat telkens zijn aandacht had getrokken. Oké, meerdere dingen. Ze was helemaal zijn type, goudblond haar, een gezicht als Grace Kelly en een lichaam als Marilyn Monroe. Maar het was meer dan alleen haar uiterlijk. Ze had iets wat hem kalmeerde.

Ze was de enige gast die hij de avond ervoor persoonlijk de verjaardagstaart had geserveerd. Alle andere taarten schoof hij af op Patty, zijn nicht en mede-eigenaar van de Choux. Maar Molly's taart had hij zo zwierig als hij maar kon op tafel gezet.

Patty had hem ermee geplaagd toen hij terugkwam in de keuken, maar ze bedoelde het niet kwaad. Ze wist niet wat hij had gedaan. Wist niet waarom hij vanbinnen verscheurd was. Omdat hij dat voor haar had verzwegen.

Het was niet zijn bedoeling dat voor altijd voor haar verborgen te houden. Alleen maar tot zijn vermoedens bevestigd werden. Anders zou ze denken dat hij volslagen paranoïde was geworden en een familieberaad bijeenroepen.

Helaas was hij niet paranoïde geweest. Hij had gelijk gehad.

Nu vertelde hij het Patty niet omdat hij haar niet in gevaar wilde brengen, want het gevaar kwam hun kant op. Dat was al het geval en had minstens één lichaam in zijn kielzog achtergelaten.

En nu werd hij verondersteld Molly Sutton met hem mee te sleuren in deze rotzooi? Haar de waarheid vertellen was voldoende om haar in het vizier van een moordenaar te brengen. Zo hadden zijn ouders hem niet opgevoed.

‘Mevrouw Sutton,’ begon hij en hij probeerde vriendelijk te glimlachen. ‘Ik weet niet zeker of u wel de juiste persoon bent voor deze opdracht.’

Ze glimlachte terug, maar niet vriendelijk. Niet kwaad ook. Gewoon... achterdochtig. ‘Misschien niet, maar aan de andere kant, misschien ook wel.’ Haar accent was zuidelijk, maar niet van New Orleans. Georgia, misschien. Of wellicht een van de Carolina's. ‘Misschien kunt u de bij-

zonderheden vertellen en dan zien we verder.'

Gabe wierp een zijdelingse blik op Burke, die met gefronste wenkbrauwen zat te luisteren. 'Waar maak je je zorgen om, Gabe?' vroeg Burke. 'Wees gerust openhartig, maar laat me je eerst vertellen wat Molly's referenties zijn. Ze heeft onder mij gediend en ze is een van de beste mariniers die ik onder mijn commando heb gehad. Ik vertrouw haar met mijn leven. En belangrijk, ik vertrouw haar met het jouwe.'

Gabe slikte. Hij baalde ervan dat de tranen in zijn keel brandden. *Verdomme nog aan toe.* 'Hoe zit het met dat van haar?' vroeg hij, en zijn stem klonk schor. 'Stel dat ik niet wil dat ze erbij betrokken wordt. Dit wordt gevaarlijk.'

Burke deed zijn mond open, maar Molly schudde haar hoofd. 'Nee, Burke, hij heeft recht op wat hij voelt.' Ze hief haar kin een fractie en keek Gabe recht in de ogen. 'Ik heb de zwarte band in drie verschillende vechtsporten, meneer Hebert. Ik ben geen scherpschutter, maar ik kan goed meedoen.' Er trilde een spiertje in haar wang, waardoor ze besepte dat ze haar kaken op elkaar klemde. 'Ik heb gedood om te beschermen, dus als u bang bent dat ik fysiek of mentaal niet opgewassen ben tegen deze taak, of dat u persoonlijk gevaar loopt, dan kan ik u verzekeren dat ik goed in staat ben ons allebei te beschermen.'

Gabe schudde zijn hoofd. Hij voelde treurnis om wat ze had gezien, wat ze had gedaan, maar dat deed er allemaal niet toe. De confrontatie aangaan met een corrupte politiemann was niet hetzelfde als op het slagveld een leven nemen. Hij dacht tenminste van niet. Hij mocht doodvallen als hij überhaupt nog iets wist. *Ik ben maar een kok, verdomme.* 'Doden in een oorlogssituatie is iets anders.'

'Ik heb niet in een oorlogssituatie gedood,' zei ze alleen maar, maar er school een heel verhaal achter waarvan hij voelde dat hij dat wilde horen. 'Nou,' voegde ze er met een grimas aan toe, 'dat heb ik ook gedaan. Wat ik wil zeggen is dat ik mezelf en iedereen die aan mijn zorg wordt toevertrouwd kan beschermen.'

'Vertel haar over je vader, Gabe,' zei Burke met zachte stem. Zijn stem en ogen straalden medeleven uit. 'Zoals ik al zei, wanneer je niet tevreden bent als we klaar zijn, dan zoek ik iemand anders. Ik zal het zelfs zelf doen als dat nog steeds is wat je wil. Maar geef Molly een kans. Alsjeblieft. Je vader was belangrijk voor me. Ik wil dat hij de allerbeste krijgt. En dat is Molly.'

Gabe zuchtte, te moe om zich nog langer te verzetten. 'Oké. Om eerlijk

te zijn weet ik niet precies wat de zaak inhoudt. Het enige wat ik weet is dat mijn vader zes weken geleden is overleden. Het leek op zelfmoord.'

'Maar dat was het niet,' vermoedde Molly.

'Nee. Ik denk in ieder geval van niet.' Hij overwoog zijn woorden zorgvuldig. 'Ik wil het in ieder geval niet geloven. En als het geen zelfmoord was, dan wil ik dat degene die mijn vader heeft gedood daarvoor boet.'

'Dan is dat wat ik ook wil.' Ze hield haar hoofd schuin. Het licht dat door het glas-in-loodraam naar binnen viel accentueerde de gouden puntjes in haar blonde haar. 'Uw vader was Burke's partner, wat betekent dat hij politiemann was.'

'Ja. Hij heette Robert Hebert, maar iedereen noemde hem Rocky. Hij is zes maanden geleden met pensioen gegaan na zevenendertig jaar bij de politie van New Orleans.' Zijn stem brak. Zijn vader was zo veel meer geweest dan een politiemann. Hij was de beste vader geweest die een man zich wensen kon. 'Hij was pas zevenenvijftig.'

Ze zei niet dat ze zijn verlies betreurde, maar hij kon zien dat ze dat wel deed. 'Waarom denkt u dat hij is vermoord?'

Het was geen meewarig gestelde vraag. Ze geloofde hem al. Ze geloofde in ieder geval dat hij het geloofde en dat was voorlopig voldoende.

'Mijn vader gedroeg zich vreemd. Schrok gemakkelijk. Ik heb hem meer dan eens betrappt terwijl hij achteromkeek of deed zoals de politie doet wanneer ze een menigte bekijken, op zoek naar een bepaald gezicht.'

'Dus hij was voorzichtig. Misschien zelfs bang. Weet u waarom?'

'Nee.' Gabe zei het woord gefrustreerd kortaf. 'Ik verraste hem een keer ongeveer twee weken voor hij stierf. Hij was bezig op zijn laptop en toen hij me zag, werd hij lijkbleek en klapte de laptop dicht.'

Ze knikte kort. Haar ogen weken geen seconde van zijn gezicht. Haar ogen waren blauwgroen. Wat niet belangrijk was. Dat ze scherp en intelligent waren, was echter wel belangrijk. 'Kon u in zijn laptop nadat hij was gestorven?' vroeg ze.

Dat hij dat had geprobeerd werd voor waar aangenomen en dat waardeerde hij. 'Ja. En alles was gewist. Zo schoon alsof hij zo uit de fabriek kwam.'

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Nou, shit,' zei ze. Door haar accent werd de krachtterm uitgerekt tot drie lettergrepen.

Hij snoof verrast lachend. 'Ja, dat verwoordt het wel zo'n beetje.'

'Uw vader kan hem hebben gewist. Of degene die hem heeft vermoord kan het hebben gedaan. Hebt u er een IT-specialist naar laten kijken?'

‘Hij heeft hem meegenomen,’ zei Burke. ‘Ik ga hem aan Antoine geven zo gauw hij vandaag binnenkomt.’

Burke had uitgelegd dat Antoine Holmes hun IT-goeroe was.

‘Dat is uitstekend,’ zei ze. ‘Als er nog iets op staat, dan zal Antoine het vinden. Hoe zit het met zijn mobiele telefoon?’

Gabe schudde zijn hoofd. ‘Ze hebben zijn mobieltje niet kunnen vinden.’ Hij moest even diep ademhalen, want zijn borst werd samengeknepen toen hij dacht aan het laatste bericht dat zijn vader hem had gestuurd. ‘Hij appte me om kwart voor twaalf op de avond dat hij is vermoord. Hij zei dat hij van me hield.’ Hij slikte heftig. ‘Dus ik weet dat hij zijn telefoon toen nog had.’

Molly zuchtte, een dodelijk vermoeid geluid. ‘Dus uw vader was bang en wat het ook was dat hij op zijn elektronica zocht, is nu verdwenen. In ieder geval voor ons simpele zielen die niet kunnen hacken. Ik vraag me af waarom de moordenaar zijn mobieltje heeft meegenomen en zijn laptop heeft achtergelaten. Ik ben eerlijk gezegd geschokt dat de politie zijn laptop niet heeft meegenomen als bewijsmateriaal.’

‘Ik niet,’ zei Burke op grimmige toon.

Gabe ook niet. Er borrelde nieuwe woede bij hem op. ‘De politie heeft een heleboel dingen niet gedaan.’

‘Wat de reden is dat u denkt dat ze erbij betrokken zijn,’ zei ze op zakelijke toon. ‘Wat heeft de lijkschouwer gezegd?’

De opborrelende woede werd een geiser, want die verdomde elektronica was nog de minste van de redenen dat hij wist dat de politie erbij betrokken was. ‘Niet veel. Hij heeft geen autopsie uitgevoerd. Of in ieder geval geen grondige autopsie.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Waarom niet?’

‘Omdat iemand tegen de lijkschouwer had gezegd dat hij niet al te nauwkeurig moest kijken,’ zei Gabe bitter. ‘Dat was volgens de assistent van de lijkschouwer, die me een goede vent lijkt. Ik ging erheen om te kijken hoe ver ze waren, omdat de politie me afscheept.’

Ze haalde haar mobieltje tevoorschijn en opende een aantekeningen-app. ‘Hoe heet die assistent?’

‘Harry Peterson.’ Gabe keek toe terwijl ze de naam invoerde. ‘Hij wilde niet zeggen welke politieman, maar hij zei dat hij zichzelf niet in de spiegel zou kunnen aankijken als hij me niet zou laten weten dat er vuil spel werd gespeeld. Ik maak me eerlijk gezegd zorgen om hem. Hij is jong en hij maakte een doodsbanige indruk.’ Maar vastberaden, en Gabe

respecteerde en waardeerde dat enorm. ‘Het autopsieverslag is nog steeds niet vrijgegeven. Elke keer dat ik naar de lijkschouwer bel om te vragen of het al klaar is, schuiven ze het op “de enorme werkdruk” en zeggen ze dat ze achterlopen en dat ze me zo snel mogelijk meer laten weten.’

Ze keek even naar Burke. ‘Kunnen we een oogje op Peterson houden, voor het geval dat? DeShawn werkt nu toch op het kantoor van de lijkschouwer?’

Burke knikte. ‘Ik zat ook aan hem te denken. Ik zal ernaar kijken.’

Gabe keek van Molly naar Burke en weer terug. ‘Wie is DeShawn?’

‘DeShawn Holmes,’ antwoordde Burke. ‘Zijn broer Antoine is onze IT-specialist. D is net begonnen aan zijn opleidingsperiode bij de lijkschouwer. Hij is betrouwbaar en goed opgeleid, dus als er iets voorvalt, zal hij kunnen helpen.’

Gabe fronste zijn voorhoofd. ‘Goed opgeleid, hoe precies?’

‘Hij heeft in het leger gezeten,’ zei Molly en ze begon te glimlachen. ‘Infanterie, maar dat nemen we hem niet kwalijk.’

‘Zijn andere broer zit bij de politie,’ voegde Burke eraan toe, ‘maar hij is een van degenen die ik vertrouw.’

Gabe keek boos. ‘Maar ik vertrouw hem niet. Ik kén hem niet.’

Burke leek zich niet te ergeren. ‘Vertrouw je mij?’

‘Ja. Want jij bent eruit gestapt.’ Gabe kon zich de dag herinneren dat Burke zijn ontslag had genomen bij de politie van New Orleans. Zijn vader was er kapot van geweest, omdat Burke een van de weinigen was geweest van wie hij erop kon vertrouwen dat ze hem dekten.

Burke haalde zijn schouders op. ‘Ik blijf op de hoogte. Ik weet wie wie is in het korps. De broer van Antoine en DeShawn is een van mijn beste vrienden. Hij is altijd... nou, laten we zeggen, een bruikbare bron geweest sinds ik voor mezelf ben begonnen.’

‘Wat binnen deze vier muren moet blijven,’ zei Molly zacht, niet langer glimlachend. ‘Ik meen het, meneer Hebert. Het kan onze vriend zijn baan kosten en misschien zelfs zijn leven.’

Gabe slikte moeizaam. *Meneer Hebert* was zijn vader. En zijn vader was dood. Als deze politieman Burke kon helpen de moordenaar van zijn vader te vinden, dan zou hij zolang zijn haat moeten inslikken voor degene bij het NOPD die het onderzoek naar de moord op zijn vader tegenhield. Zijn vader was een goede politieman geweest. Hij moest geloven dat er meer waren en dat Burke’s instinct goed was.

Zijn vader had Burke met zijn leven vertrouwd. Nu zou Gabe hem

ook met zijn vaders dood moeten vertrouwen. 'Ik begrijp het. Ik zal niemand iets zeggen. En noem me alsjeblieft Gabe. Meneer Hebert was... Dat was mijn pa.'

Haar expressieve ogen straalden sympathie uit. 'Ik begrijp het, Gabe. Ik heb ook mijn vader verloren.'

Haar empathie knaagde. 'Maar niet aan moord. Met alle respect, mevrouw, dat is anders.'

Burke kromp even ineen en Gabe wist dat hij een blunder had begaan.

Molly's glimlach was nu gespannen en het spiertje in haar wang bewoog opnieuw. 'U weet wat ze zeggen over aandames, meneer Hebert.'

Oké. Ze waren terug bij achternamen. Hij had haar van streek gemaakt, maar ze hield het professioneel. Hij moest hetzelfde doen. 'Het spijt me. Ik ben... Ik heb geen excuus. Het spijt me, mevrouw Sutton.'

Ze knikte even. 'Dank u. Verontschuldiging aanvaard. En u hebt gelijk wat betreft dat elk geval anders is, maar ik begrijp iets van wat u doormaakt. Dat is alles wat ik bedoelde te zeggen.' Ze rechtte haar rug. 'Ter zake. Dat er geen grondige autopsie is geweest, is niet goed, daar ga ik niet over liegen. Maar dat betekent niet dat we geen andere bronnen hebben voor ons onderzoek.'

Gabe glimlachte grimmig. 'Ik heb niet gezegd dat er geen autopsie is geweest, alleen dat de lijkschouwer geen bal heeft gedaan.'

Molly fronste haar voorhoofd en toen het besef tot haar doordrong vormde zich het begin van een glimlach. 'Hebt u privé een autopsie laten uitvoeren, meneer Hebert?'

'Reken maar.'

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de bielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)
Tel tot tien (2020)
In alle onschuld (2021)
Op de vlucht (2021)
Uit de schaduw (2022)
Genoeg gezegd (2022)
Zonder angst (2023)
Wrede leugens (2024)

Eerste druk oktober 2023

Tweede druk juni 2024

Oorspronkelijke titel *Quarter to Midnight*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2022 by Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6482 8

ISBN e-book 978 90 261 6485 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6486 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.